

kabát/coat Zara

EVERYONE CAN HAVE A HUG

Mindenkinek jut az ölelésből

BOCSKOR BÍBORKA, A MAGASHEGYI UNDERGROUND ÉNEKESNŐJE – AHOGYAN A LEGTÖBBEN BEAZONOSÍTJUK. SZABAD NŐ – AHOGYAN Ő TEKINT MAGÁRA –, AKI A VILÁG DRÁMÁITÓL FÜGGETLENÜL IGYEKSZIK MEGTALÁNI A KÖZÉPÁLLÁST, ELÉG SOK SIKERREL. ZENEKARÁVAL EGY DEFINIÁLHATATLAN LÉLEKBUBORÉKBAN, A MAINSTREAM ÉS AZ ALTERNATÍV ZENEI VILÁG KÖZTI MEGFOGHATATLAN FOLYOSÓN LÉTEZNEK, EGYETLEN BIZTOS IRÁNYUK AZ ÉRTÉKTEREMTÉS. INSPIRÁLÓ BESZÉLGETÉS GYÖKEREKRŐL, ANYASÁGRÓL, HITRŐL ÉS FÉLELMEKRŐL, A FÁJDALOM KÚTJÁRÓL ÉS ÖNMAGUNK DEFINIÁLÁSÁRÓL.

BÍBORKA BOCSKOR, THE SINGER OF MAGASHEGYI UNDERGROUND – AS MOST OF US IDENTIFY HER. A FREE WOMAN – AS SHE IDENTIFIES HERSELF – WHO TRIES TO FIND THE MIDDLE GROUND REGARDLESS OF THE DRAMAS OF THE WORLD, WITH QUITE A BIT OF SUCCESS. SHE AND HER BAND EXIST IN AN INDEFINABLE SOUL BUBBLE, IN AN ELUSIVE CORRIDOR BETWEEN THE MAINSTREAM AND THE ALTERNATIVE MUSIC WORLD, WITH THEIR ONLY SURE DIRECTION BEING VALUE CREATION. AN INSPIRING CONVERSATION ABOUT ROOTS, MOTHERHOOD, FAITH, AND FEARS, THE WELL OF PAIN AND DEFINING OURSELVES.

Határon túli magyarként, kisebbségben felnőni okozott valamilyen identitásbeli törést számodra? Éreztél ebből bármit – szépséget, kiváltságot, vagy épp gyűlöletet?

Nagyon érdekes, mert most, hogy elkezdek ezen gondolkodni, nem a mostani fejemmel teszem, mert amikor a gyökereimmel kapcsolatban kérdeznék, mindig a kislánykorom jut eszembe, amikor én ténylegesen ott éltem. És közben arra jutok, hogy engem nem ért különösebb atrocitás emiatt. Egy kipárnázott világban éltem, egy nagyon szerető, összetartó, nagyon egyszerű és nagyon kedves közösségben. Persze ahogy kamaszodtam, egyre

Has it caused you some kind of identity break that you grew up as an ethnic Hungarian outside the country's borders in a minority? Did you feel anything of this - beauty, privilege, or perhaps hatred?

It's very interesting, because now that I'm starting to think about this, I'm not doing it with my current mind, because when I am asked about my roots, I always think of my childhood, when I actually lived there. And I have to conclude that I have not suffered any particular negative atrocities because of it. I was living in a padded world, in a very loving and close-

jobban kiszélesedett ez a közösség, és volt, hogy nem kedveltek annyira, de az azért volt, mert túl furának tartottak – magam miatt.

Egyébként sokszor van az, hogy erdélyi kisebbségként Magyarországon létezve találkozom azzal a kijelentéssel, hogy „Ti sokkal nagyobb magyarok vagytok ott, mint mi itt.” Sokszor gondolkodtam azon, miért gondolják ezt így, és arra jutottam, talán azért, mert nekem szükségszerű volt megtartani a gyökereimet, szükségszerű volt magyarnak lenni abban a közegben, ami ott nem egy alapléte. A kis közösségen belül persze igen, de ugye Romániáról beszélgetünk, azon belül meg Székelyföldről. Nekünk meg kell tartani a magyarságunkat, mert ott ez a különbség az alap, talán ezért gondolják, hogy magyarabb egy székely. Én mégsem szeretem ezt az összehasonlítást.

” *Amikor később mentem hazafelé, nagyon elszégyelltem magamat! Mert a pánik helyett meg kellett volna ölelnem ezt az embert, aki mellől mindenki elült a villamoson.*

Sokszor említetted a felmenőidet, az erdélyi nőket. Mit hoztál magaddal és mit hagytál el belőlük tradíciók, életfelfogás vagy akár vallás szintjén?

A vallás az nagyon fontos volt, ki is ragadom a kérdésemből, mert ez az egyik legfontosabb pillér az életemben. Az egyik Anna nagymamám – Isten nyugtassa! –, akire úgy emlékszem, mint egy öreg néni, akinél azonban nincs erősebb ember a világon. Gyermekeként töltöttem nála a nyári vakációkat, akkor egy nagyon különleges világ nyílt ki számomra. Egyedül élt egy tanyán, szomszédok csak messze, rengeteget és folyton dolgozott, az utolsó pillanatig. Fantasztikus volt. És bármikor, amikor valami kellemetlen dolog történt velem, azt mondta a tejfogú Báborkának: „Nem baj, ajánld fel a szenvedésedet, ajánld fel a bűneidért!” És utólag visszagondolva persze nevetnem kell, milyen bűnöm lehetett nekem gyereként, mégis valahogy felkészített arra, hogy a dolgokat ki kell bírni.

A koncerteken a szeretetre neveled a közönséged, sokszor lejössz a nézőtérre és mindenki megölelgethet. Ez a fajta távolságtartás nélküli érintkezés is a vidéki közvetlenségben gyökerezik, amit beépítettél a koncertek gondolati ívébe?

Ha őszinte akarok lenni, két magyarázata is van ennek. Az egyik, hogy bennem mindig volt egy távolságtartás, tartottam attól, hogy valaki idegen megérintsen, hogy ilyen intenzív kontaktusba lépjek, viszont szerettem volna legyőzni ezt. Szerettem volna egységben lenni, és meg is élni ennek a pozitívumait. Számomra a színpadi pillanatok mindig nagyon kiélezettek, tulajdonképpen akkor történik meg az, hogy jelen tudtok lenni

knit, as well as a very simple and very kind community. Sure, as I became a teenager, this community began to extend, and there were people who didn't like me so much, but that was because they thought I was too weird – because of me.

By the way, many times as an ethnic Hungarian from Transylvania living in Hungary, I often come across the statement that “You are much more Hungarian there than we are here.” I have often wondered why they think this way, and I've come to the conclusion that perhaps because it was necessary for me to keep my roots, it was necessary to be Hungarian in that environment where it is not the norm. Within the small community, of course it was, but we are talking about Romania, within that, about Székely Land. We must remain Hungarian, because that difference is the basis, maybe that's why they think that a Székely is more Hungarian. I still don't like this comparison.

You often mention your ancestors, Transylvanian women. What have you brought with you and what have you left behind from them in terms of traditions, attitudes, or even religion?

Religion was very important and let me focus on this part of the question first, because it is one of the most important pillars in my life. I had a grandmother, Anna (God rest her soul!) whom I remember as an old lady, but there was no one stronger in the world than her. I spent the summer holidays with her as a child, and a very special world opened up for me. She lived alone on a farm, with neighbors only far away, and she worked a lot and constantly, until the very last second. It was fantastic. And whenever something unpleasant happened to me, she would say to the milk-toothed Báborka, “It's okay, offer your suffering, offer it for your sins!” And in retrospect, of course, I have to laugh at what kind of sins I could have had as a child, yet somehow it prepared me to endure things.

At concerts, you teach your audience to love, you often come down to them and everyone can hug you. Is this kind of uninhibited contact rooted in rural familiarity too that you have incorporated into the mindset of your concerts?

If I want to be honest, there are two explanations for this. On the one hand, there was always a kind of inhibition in me, I was afraid to be touched by a stranger, to make such intense contact, but I wanted to overcome that. I wanted to be in unity with the audience and to experience the positive aspects of that. Being on stage is always very intense for me, in fact, this is when I can be present with all my tentacles, and it's this stage presence that brought me into the absolute present, and in the same way, it helped me overcome that fear and get used to myself.

And on the other hand... 7 or 8 years ago I was on the tram and there sat a very strange man with a long beard, and I got so scared of him that I thought about getting off. But he did nothing in the world, he was just a very unusual phenome-

minden csapommal, és ez a színpadi létezés hozott be korábban a totális jelenbe, és ugyanígy abba is, hogy leküzdjem ezt a félelmet és megszokjam magamat.

A másik pedig... 7-8 évvel ezelőtt utaztam a villamoson, és ült ott egy nagyon furcsa férfi, hosszú szakállal, és annyira megijedtem tőle, hogy azon gondolkodtam, hogy le fogok szállni. Pedig az égvilágon semmit nem csinált, csak nagyon szokatlan jelenség volt, olyan, akit Budapesten nemigen látsz. Végül még előttem leszállt, és amikor később mentem hazafelé, nagyon elszégyelltem magamat! Mert a pánik helyett meg kellett volna ölelnem ezt az embert, aki mellől mindenki elült. Persze az öleléshez kell a bizalom, ami ott, abban a helyzetben, miattam, miatta, vagy a világunk miatt nem teremtődött meg. Ezután jött az, hogy menjünk le a színpadról és öleljük meg az embereket, építsük és keressük meg az elveszett bizalmat.

Ezekben a szituációkban nyilván kapsz is, de sokkal többet adsz magadból és az energiamezőkből. Most, hogy egy kisgyermek is vár otthon a koncertek után, nem félsz attól, hogy mennyire kimerülten érsz majd haza, hogy spórolnod kellene magaddal?

Nem, erre nem gondoltam, mindenkinek jut az ölelésből! (nevet) Másrészt a kislányom sok mindent megtanított számomra az ösztönök szintjén: a szemkontaktust, ahogyan ő veszi fel a kapcsolatot, hogy milyen eredendően, tisztán és spontánul viselkedik – ez újraértékeli bennem azt a félelmet is, ami régen volt bennem, amit, ha az ember nem tud végleg lezárni, akkor egy végtelen körforgás lesz: ha időszakosan ki is megy, úgymint visszajön. És ez fordítva is így van, tehát ha félelem nélkül ölelünk, az energia –, ami elveszne belőlünk, a másik felől visszatöltődik – úgyhogy nem, nem félek, hogy elveszítem az energiámat.

Egy korábbi írásodban, amikor a gyermektelenségről kellett elmondanod a gondolataidat, olvastam, hogy az erdélyi környezetben magától értetődő egy nőnek egészen kislánykorától, hogy egy napon anya lesz. A modern társadalomban ez kikopni látszik, manapság sokan egy biztos egzisztencia megléte után gondolnak a lehetséges anyai identitásra. Nálad hogyan válik el vagy olvad össze a kettő, a nő és az anya, illetve a vidéki és a városi lány?

Ez egy nagyon jó kérdés, és nagyon komplex. Erdélyben, ahol felnőttem, ott már egész kicsi koromban az asszonyok rám néztek és azt mondták: „Neked könnyen fog menni a szülés, olyan széles a csípőd!” Ez olyan, mint a tejfogás történet, amit meséltem, úgyhogy ez akaratlanul is olyan, mintha a nevelés beleringatna, behipnotizálna abba, hogy mi az a nőiség. Én sohasem gondolkodtam erről konvencionálisan, mégis konvencionálisabb, hogy valaki anya lesz, mint hogy nem. És bár én 38 éves koromig vártam erre, az egzisztencia és ezek a kérdések nem voltak fontosak, mert azt tanultam meg, hogy ez úgyis megoldódik. De az agyam másik fele megvédi azokat is, akiknek kell a biztos háttér ehhez a hatalmas felelősséghez. És akkor ott van még az is, hogy ezeken túl is sok mindentől függhet az, hogy valaki anyává válhasson.

ing/shirt Zara
nadrág/trousers Zimmermann
öv/belt H&M

” *When I was going home later, I was very ashamed of myself! Because instead of panicking, I should have hugged this man who nobody wanted to sit with.*

Ugyanebben az írásban van egy másik nagyon érdekes mondat: a művészet nem lehet olyan fontos, mint az élet vagy a lélek. Hogy inkább valami kézzelfoghatót kell csinálni, szociális munkát végezni – mintha valami haszontalan dolgot csinálnál. Még mindig így gondolod, vagy ez egy átmeneti létállapot volt az egzisztencialista ember útkeresése során?

Nem, ezt a mai napig így gondolom, ezért is fontos az állandó szociális tevékenység. Én úgy érzem, hogy az alkotást magát sokkal inkább tudom kötni a megfoghatatlanhoz, a lelki szférához. A másik is kötődik a lelki szférához, de az viszont szolgálat a szó legnemesebb és gyakorlati értelmében. Szerintem nagyon fontos, hogy úgy létezzünk egymás mellett, hogy szolgáljuk is egymást.

A lélek ápolására a művészet gyógyír, és amit ti a Magashegyi Undergrounddal az elmúlt sok-sok évben véghez vittetek, az tényleg egészen unikális. Talán nem feltétlen látod a rajongóid könnytől maszatos arcát, de nem hiszem, hogy egyedül vagyok, aki a felénekelte Tóth Krisztina-, Závada Péter- vagy Beck Zoli-szövegekre megkönnyebbülten sírta a lelkét az élet pokoli mélypontjai során. Kárpótol ez a tudat?

Igen. Nagyon sokan visszajeleznek, hogy milyen sokat jelent nekik egy-egy szöveg, dal vagy koncertélmény, és nagyon boldog vagyok mindig, amikor létrejön a katarzis. De valahogy úgy vagyok, hogy kétrét kell hajtanom magamat, és száz százalékot kell kinyúznom magamból ahhoz, hogy azt érezzem, mindent megtettem, hogy megfeleljek a belső elvárásaimnak.

”Mondhatnék titulusokat, hogy művész vagyok, dalszerző, előadó, csak az a baj, hogy ezek mind bezárnak, egyszer csak ott látod magadat abban a kis ketrecben, amit egy titulus jelent, pedig ennél sokkal tágasabbak vagyunk.

A Magashegyi szerelmes dalok jobbára mind szomorú szerelmes dalok – olyan, mintha még a boldogságot is egy csepp mélabúval élnétek meg –, persze ettől csak gyönyörűbb az egész! Ez a te identitásod része, vagy a fiúk írnak neked ilyen szövegeket, mert egyszerűen ehhez passzol a hangszíned?

Hmm... a zenekar tagjai mind nagyon érdekes emberek. Ott van Toldi Miklós, aki annyira absztrakt és melankólikus egy nagyon komplex világgal, nagyon szeretem a dalait, producerként is egy nagyon sajátos, modern irányt mutat. Aztán ott van Fodor Máriusz, aki most már nem tagja a zenekarnak, de nagyon sok dalt szerzett, benne is ott vannak a legmélyebb rétegek,

non, someone you don't see very often in Budapest. Eventually he got off the tram before I did, but when I was going home later, I was very ashamed of myself! Because instead of panicking, I should have hugged this man who nobody wanted to sit with. Of course, hugging requires trust, which was not established there, in that situation because of me, because of him, because of our world. Then came the idea to get off the stage and hug people, to build and find this lost trust.

You obviously get something in these situations, but you give a lot more of yourself and your energy fields. Now that you have a toddler waiting for you at home after the concerts, aren't you afraid of how exhausted you'll be when you get home, that you should save some of yourself up?

No, I haven't thought of that, everyone can have a hug! (*laughs*) On the other hand, my daughter has taught me many things on an instinctual level: eye contact, the way she makes contact, how intrinsically, purely, and spontaneously she behaves – it also makes me reevaluate the fear I used to have in me, which, if you cannot close it off permanently, becomes an endless cycle: even if it goes away periodically, it will just come back anyway. And vice versa, so if we hug without fear, the energy that would be taken from us is recharged by the other person – so no, I'm not afraid of losing my energy.

In an earlier article, when you had to share your thoughts on childlessness, I read that in Transylvania, even from childhood it is evident for a woman that one day she would be a mother. This notion seems to be disappearing in modern society, with many women nowadays only starting to think of motherhood after having a secure livelihood. How do you separate or merge the two, the woman and the mother, as well as the country girl and the city girl?

This is a very good question and a very complex one, too. In Transylvania, where I grew up, women would look at me even when I was really small and say, “You're going to have an easy birth, your hips are so wide!” It's like the milk-tooth story I've told you, so it's inadvertently like your upbringing would rock and hypnotize you into what femininity is. And while I've never thought about it conventionally, it is more conventional for someone to become a mother than not. And although I waited until I was 38, a secure livelihood and these issues were not important, because I was taught that these things sort themselves out. But the other half of my brain also defends those who need a solid background for this huge responsibility. And then there's the fact that beyond that, becoming a mother can depend on many other things, too.

There is another very interesting sentence in the same article: art cannot be as important as life or the soul. That people should do something tangible, do some social work – as if you were doing something useless. Do you still think so, or was this a temporary state of being for an existentialist in search of her path?

mellette egy nagyfokú bátorság és játékoság is, amit imádkok benne. Fűrész Gábor különös, filozófikus alkat, aki a Tegnapután mellett Tóth Krisztina szövegeiből is olyan dalokat szerzett, hogy hűűű. Én meg ugye, próbálom megteremteni a Hamvas Béla szerinti teljes középállást. Az én értelmezésem szerint a mélyre vivő dallamok középállásba helyezik a lelket a katarzáló jellegük miatt. Én például olyan depressziós zenéket hallgatok, hogy konkrétan a világ elszomorodna, de ugyanakkor meg is tisztulhatna ezektől, hisz lelki síkon mégis ez a legelőre-mozdítóbb, mert ez egy jó pozíció, olyan, mint a görög dráma előadója és befogadója közti kapcsolat folyamata a katarziszig.

A gyermekáldás viszont egy nagyon boldogságos érzés. Nem félsz (vagy féltetek) attól, hogy a Magashegyitől elvált középállást ebben az állapotban nehéz lesz megtalálni, vagyis, hogy a fájdalomból merítetek ihletet?

Bár alapjáraton a fájdalomból (is) merítek, azért van ennek egy vivőanyaga is, ami bennem az az energia és az a motoszkalás, ami ezt elszállítja egyik pontból a másikba, mert én soha nem hagyhattam a fájdalom kútjában magát a fájdalmat. Nekem azt úgy kell folyamatosan meghempergetnem és hordoznom, hogy végül kikössön egy nyugponton.

Ez a nyugpont – amikor kihúzod azt a vödör fájdalmat a kútból és szétlocsolod – neked a koncertet jelenti, vagy az előtte lévő alkotási folyamatot?

Ha csak gondolati és elméleti szinten foglalkozom vele, akkor szebbnek tartom az alkotás folyamatát és azt, hogy az ember létrehozson egy hangulatot. Megfoghatatlanabb és érdeke-sebb az, hogy egy bizonyos furcsa hangulat mivé válik bizonyos szavak alatt vagy fölött. Előadóként viszont mégis az a végső cél, amikor az ember kimegy a színpadra és átadja az üzenetet – mert az egy sokkal kiélezettebb helyzet, és engem az éltet.

Lámpalázat sosem éreztél?

Jaj, hát a legnagyobb lámpalázás vagyok! Ezerszer elmegyek a mosdóba koncert előtt, mindig izgulok. Jó esetben amint felmegyek a színpadra, ez elmúlik, rossz esetben még a koncert első pár daláig tart. Általában a párom szokta megmondani, melyik dalnál raktam le a parát!

Veszélyes, amikor ennyire ismer valaki! (nevet) Ha már szóba került a párod, és visszatérve a szerelmes dalaitokra, neki sosem volt azzal baja, hogy „Na, már megint elénekelte egy dalt, amiben szenvedsz, és akkor az emberek engem fognak a fájdalommal azonosítani?”

Nem! (*nevet*) Ő színész és egy nagyszerű partner is egyben – nagyon hálás vagyok, hogy egymás mellé sodort minket az élet. Tegnap este is olyan jót beszélgettünk, meg ma is, mielőtt elindultam az interjúra.

Mióta vagytok együtt?

Most már lassan 21 éve.

No, I still think the same, which is why constant social activity is so important. I feel that I can relate creation itself much more to the intangible, the spiritual realm. The other is also attached to the spiritual realm, but it is service in the noblest and most practical sense of the word. I think it is very important that we not only coexist but also serve each other.

Art is a cure for the soul, and what you have done with Magashegyi Underground over the past many years is truly unique. You may not necessarily see the tear-stained faces of your fans, but I don't think I'm the only one who has cried her soul out and found relief while listening to you sing Krisztina Tóth's, Péter Závada's or Zoli Beck's texts during the hellish lows of life. Does this knowledge make up for it?

Yes. A lot of people give feedback about how much the lyrics, songs or concerts mean to them, and I'm always very happy when the catharsis happens. But somehow, I feel that I have to bend double and force one hundred percent out of myself to feel like I've done everything I can to meet my inner expectations.

”I could say titles like I'm an artist, a songwriter, a performer, but the problem is that these all close you in, all of a sudden you see yourself in that little cage that a title means, though we're much more spacious than that.

For the most part, Magashegyi love songs are all sad love songs – it's like you experience even happiness with a drop of melancholy, but of course, it makes it all even more beautiful! Is this part of your identity, or do the boys write you lyrics like that because your tone is simply suited for that?

The members of the band are all very interesting people. There is Miklós Toldi, who is so abstract and melancholic with a very complex world, and I really like his songs, and as a producer he also has a very particular, modern direction. Then there is Máriusz Fodor, who is no longer a member of the band, but he's written a lot of songs, he's got the deepest layers, along with a high degree of courage and playfulness, which I love. Gábor Fűrész has an unusual, philosophical character, who, in addition to Tegnapután (The Day After Yesterday), also wrote songs from Krisztina Tóth's texts that are just wow. And I'm of course trying to create a complete middle position, which is Béla Hamvas's concept. My interpretation is that more depressing melodies put the soul in a middle position due to their cathartic nature. I, for example, listen to such depressing music that would make the world sad, but at the

same time it could also make it clearer, because on a spiritual level, it is the most productive, because it is a good position, like the process of the relationship between the performer and the recipient of a Greek drama until catharsis.

The birth of a child, on the other hand, is a blessed feeling. Aren't you (or weren't you and the band) afraid that this middle position expected of Magashegyi will be hard to find in this state, that is, to draw inspiration from pain?

Although usually I (also) draw on pain, there's a kind of carrier too, which, in me, is the energy and the sensation that transports it from one point to another, because I could never leave the pain itself in the well of pain. I have to keep rolling and carrying it around until it finally comes to a resting point.

Does this resting point - when you pull that bucket of pain out of the well and pour it out - mean the concert to you, or the creative process beforehand?

If I consider it only on a mental and theoretical level, I find the process of creation and building an atmosphere more beautiful. What a certain strange mood may become under or over certain words is more elusive and interesting. Yet as a performer, the ultimate goal is to go out on stage and deliver the message - because it's a much more intense situation and this is what keeps me alive.

Have you never had stage fright?

Oh, well, I have the biggest stage fright ever! I go to the bathroom a thousand times before a concert, I'm always nervous. At best it passes as soon as I go on stage, at worst it lasts until the first couple of songs of the concert. Usually, it's my partner who tells me during which song I got rid of the jitters!

It's dangerous when someone knows you so well! (laughs) Since you mentioned your partner, let's go back to your love songs, has he never had a problem like: "Well, you've sung a song about your suffering again, and so people will associate me with your pain?"

No! (laughs) He's both an actor and a great partner - I'm very grateful that life has brought us together. We had such a good conversation last night and again today before I left for this interview.

How long have you been together?

It's been almost 21 years.

How wonderful!

Yes. (laughs) So since he's also an artist, he understands the situation perfectly, but he doesn't think it's personal. That's different, the personal things are between us.

Your daughter is over a year old. Will her person or you becoming a mother be given any role, will this kind of transfor-

Ó, de csodálatos!

Igen. (nevet) Úgyhogy mivel ő is művészember, tökéletesen érti a helyzetet, de a személyeskedést nem találja meg benne. Az más, az ott van köztünk.

Több, mint egyéves a kislányod. Az ő személye, illetve a te anyává válásod fog bármilyen szerepet kapni, része lesz ez a fajta átalakulás a Magashegyire jellemző tipikus kísérletezésnek?

Hmm, nagyon jó kérdés ez is! Nem tudom, én úgy érzem, hogy ez az egész tapasztalat - ami jóval több annál, de nevezük így -, ez teljesen a bőröm alá mászott és a hússommá vált, de azt például nem érzem, hogy én karácsonykor szándékosan karácsonyi dalt írjak. Tudom, hogy nem így kérdezed, de így akarok válaszolni, szóval nem akartam erre rácuppanni, hogy én most anya vagyok, és akkor mutassuk ezt meg a Magashegyiben is. Valahogy inkább rejtegettem, amíg várandós voltam, mert nem akartam megmutatni ezt a titkot, inkább érlelni és megélni akartam, hogy védve legyen - ez a titkok lényege, hogy nem mindenkié.

Nevezhetjük szerepnek vagy identitásnak, az embernek sok van belőle: anya, gyerek, barát, énekesnő, vidéki, fővárosi stb. Neked mi áll az első öt helyen?

Hát, ez nagyon durva! (nevet) Az öt legerősebb? Nem is tudom, hogy erre lehet-e ilyen gyorsan válaszolni, kellene egy kávé, hogy ezt átgondoljam... Talán ebben a stúdióban, amiben az életem van, kimondhatom identitásként, hogy nő vagyok. Minden szegmensét megélhettem, és ezért borzasztóan hálás vagyok. Azt is kimondhatom, ha bármilyen fizikai kötelékem is van, akkor is szabad vagyok. Tűzön-vízen át szeretném fenntartani azt az állapotot, hogy a lelki szabadságom meglegyen. Talán identitásként mondhatom azt is, hogy tiszta vagyok, mert napi szinten is, pernyi szinten próbálom magamban helyre rakni ezeket a dolgokat. Ez még három volt csak, ugye? (nevet) Mondjuk elég durva: nő, szabad, tiszta. Azt is mondhatom, hogy anya vagyok, mert nagyon nagy boldogsággal tölt el, és bár nem szoktam magamnak mondogatni, hogy büszke vagyok valamire, mégis büszke vagyok, hogy ott van ő, a kislányom, hogy ebben a szimbiozisban, amiben létezőnk, egyszerre vagyunk szabadok és vagyunk egymás kötelékei. Egy nagyon szép, képlékeny játék az anyaság. Hát, és az utolsó - mi legyen? Legyen az, hogy játék vagyok.

Milyen érdekes, hogy nem mondtad a hivatásod.

Az ember szereti definiálni magát, de ezt legtöbbször nem befelé, nem a mély rétegekből teszi, mert ez arról szól, mit akar kifelé kommunikálni. Mondhatnék titulusokat, hogy művész vagyok, dalszerző, előadó, én is megkereshetném ezeket a gyöngyfűzereket - csak az a baj, hogy ezek mind bezárnak, tudod? Felsorolod, és egyszer csak ott látod magadat abban a kis ketrecben, fiókban, amit egy titulus jelent, pedig ennél sokkal tágasabbak vagyunk. Én nem akarom így definiálni magamat. ●

mation be part of the characteristic experimentation typical of Magashegyi?

Hmm, that's a very good question too! I don't know, I feel like this whole experience - which is so much more than this, but let's call it that - completely crawled under my skin and became a part of my flesh, but I don't feel like I will deliberately write a Christmas song at Christmas, for example. I know that's not how you asked, but that's how I want to answer, so I didn't want to get stuck on this, that I'm a mother now, so let's show this in Magashegyi as well. Somehow, I preferred to hide it while I was pregnant, because I didn't want to reveal this secret, rather I wanted to nurture and experience it, to protect it - that's the essence of secrets, that they're not for everyone.

If we hug without fear, the energy that would be taken from us is recharged by the other person. ”

We can call it a role or an identity, people have many of them: mother, child, girlfriend, singer, from the countryside or the capital, etc. What do you have in the top five?

Well, that's very tough! (laughs) The five strongest? I don't even know if this can be answered so quickly, I would need a coffee to think about this... Maybe at this stage in my life, I can say as an identity that I'm a woman. I have been able to experience every segment of it and I am terribly grateful for that. I can also say that even if I have any physical bonds, I am still free. Through fire and water, I want to make sure that I have my spiritual freedom. Perhaps as an identity, I can also say that I am clean, because I try to clarify these things in myself on a daily basis, on a minute basis. That was only three, right? (laughs) But that's quite shocking: woman, free, clean. I can also say that I am a mother because it fills me with great happiness, and although I don't usually tell myself that I am proud of something, I am still proud that I have her, my daughter, that in this symbiosis that we have, we are both free and bound to each other. Motherhood is a very nice, flexible game. Well, and last but not least, what should it be? Let's say that I am a game.

How interesting that you did not mention your profession.

People like to define themselves, but most of the time they don't do this from the inside, from the deep layers, because it's about what they want to communicate to the outside. I could say titles like I'm an artist, a songwriter, a performer, I could go looking for these strings of beads too - but the problem is that these all close you in, you know? You list them, and all of a sudden you see yourself in that little cage or drawer that a title means, though we're much more spacious than that. That's not how I want to define myself. ●

” *Ha félelem nélkül ölelünk, az energia, ami elveszne belőlünk, a másik felől visszatöltődik.*